

Всички си легнаха след изморителния ден, дори и Адон, която можеше да издържа дълго без сън. Сидо Йинкк изпрати двама от хората си за охрана.

Аз също отидох в стаята си и преди да заспя се обадох на Леа.

- Как си? Какво става? - зарадва се тя.

- Утре ще дойда в Хронда – съобщих ѝ аз.

- Много добре – каза тя. - И кога ще можем да се приберем?

- Сигурно след няколко дена – предположих аз.

- Аз не скучая тук – започна да ми разказва Леа. -

Прекарвам с Елма, Хронна и децата. Тона и Донехра бяха заминали някъде, знаеш ли?

- Да – отвърнах аз. - Караха совалката при освобождаването на госпожа Хронхра.

- Така ли? - изненада се Леа. - Не знаех.

- Не е толкова за разправяне – казах аз.

- Донехра ми каза, че от други ден Тона щял да наеме няколко сервитьорки – продължи да разказва Леа. - Каза, че госпожа Хронхра нямало вече да е комисар и нямало да пречи на работата на Тона.

- Дано – с надежда казах аз.

- И аз така си викам – въздъхна Леа. - Елма е много скептична. Но, ще видим. Хронна ми призна, че е много уморена от работата. Години наред всеки ден това сноване между масите и бара направо я изтощава. Не случайно оня ден се случи това с нея. Сега има надежда да не се претоварва. Поне за известно време, докато успее да се възстанови и укрепне. Елма твърди, че еднообразното хранене с хранителните бисквити също изтощава организма. Но Хронна казва, че е невъзможно да си

приготвят сами храна, няма време, условия и продукти. Производителите на хранителни бисквити са завладели пазара. Донехра ми каза, че те изкупували и последните останали магазини за хранителни стоки, в които се продават естествени храни и продукти и постепенно ги преобразуват в магазини за хранителни бисквити. Но той ми каза и нещо, от което се изненадах. Той и Тона щели да се опитат да променят това, защото били станали притежатели на голям пакет акции в някаква компания, която притежавала най-големите вериги магазини за хранителни бисквити. Не бях чувала за това.

- Нещата се промениха вчера – обясних й аз. -

Братея им прехвърли своите акции като възнаграждение за услугата, която й направиха.

- Искаш да кажеш, че госпожа Хронхра наистина няма да им се намесва? - учуди се Леа.

- Не знам колко голям е този пакет, който им прехвърли Братея, но те вече са акционери в една и съща компания с госпожа Хронхра – казах аз. - Така че тя би трябвало да се съобразява с това. Освен това, не знам дали в бъдеще тя изобщо ще се занимава с каквото и да било.

- Защо? - попита Леа.

- Никак не е добре – отвърнах аз. - Не знам какво се е случило с нея, но е много зле. Постоянно е на успокоителни и приспивателни.

- Тези, които са я отвлекли, те ли са й направили нещо? - поинтересува се Леа.

- Не съм се замислял до сега – отговорих аз, - но ти ме наведе на мисълта, че може да са й въздействали на съзнанието по някакъв начин. Те разполагат с някакви технологии, с които не само могат да следят мислите на човек, но и да обработват и контролират съзнанието му.

Бях свидетел на такова нещо.

- Какви са тези технологии? - попита Леа. - Звучи много зловещо. Следене на мисълта, контролиране на съзнанието...

- Тези технологии не са разрешени за масово използване – обясних аз. - Доколкото разбрах, на планетите, откъдето идват тези извънземни, има забрана за използване на такива технологии. Вероятно трябва специални разрешителни за използването им.

- Ясно! - каза Леа. - Далеч от своите планети разни безсъвестни типове си позволяват да използват такива технологии за своя облага. Няма кой да ги контролира или контролиращите са корумпирани.

- Да – съгласих се аз. - Така е. Лошото е, че тези технологии постепенно проникват на Земята и започват да се използват все по-широко.

- Откъде разбра? - с безпокойство в гласа попита Леа.

- Ами, откъде – засмях се аз. - Нали и аз имам в джоба едно следящо устройство. То, освен че предава звук, предава и мислите на следения или групата хора наблизо, и една компютърна програма декодира мислите и ги превежда в текст.

- Сериозно? - извика Леа. - Това е повече от гадно!

- Така е – съгласих се отново с Леа. - За съжаление, и аз се възползвах от това средство, защото трябваше да превеждам от един език, който не знам добре и човекът, който ми даде това следящо устройство, ми изпращаше по скайпа мислите на тези, на които превеждах и по този начин ме улесни много.

- Какъв е този език? - учуди се Леа.

- Произлязъл е от старохърватски – обясних аз, - но

доста се е променил и е доста различен от хърватския и словенския.

- Къде се говори този език? - попита Леа.

- На една планета, която се казва Алтре Мунс – отговорих аз.

- На планета?! - не повярва Леа. - Че откъде са се взели там хървати?

- Нямам представа – казах аз. - Но е факт, че езикът им наистина е родствен с хърватския и, до известна степен, със словенския. Но изговорът е доста променен и трябва да имаш подготовка, за да можеш да го разбираш. А за да го говориш, трябва доста време да си го изучавал.

- И откъде се взеха тези извънземни? - поинтересува се Леа.

- Нали ти казах – отвърнах аз, - от Алтре Мунс. На Франгата принудително се приземи един техен кораб.

- Техен кораб? - извика Леа. - Ти видя ли го?

- Всички го гледат през целия ден – обясних аз. -

Вижда се от целия град и от много села наоколо.

- Толкова ли е голям? - попита Леа.

- Не е голям – казах аз. - Огромен е. Можеш да се разхождаш от Винаца до Аксаково под него на сянка.

- Стига бе! - не повярва Леа.

- Като някаква планина е – описах го аз. - Има огромни хидравлични опори, които изпомачкаха много ниви и горички. Може и къщи да са стъпкали някъде, не знам. От общината тръгнаха да оценяват щетите. Не знам какво ще оценят.

- Дали ще бъде още там, когато се върна? - попита Леа.

- Може би – предположих аз. - Операционната система на бордовия компютър е хакната и те не могат да я

оправят.

- Хакната им е операционната система? - засмя се Леа. - Да не би земен хакер да го е направил?

- Позна – отвърнах аз. - Е, не е хакер, но ми е колега преводач.

- Познавам ли го? - поинтересува се Леа.

- Миро от Загреб. - казах аз.

- Миро? - извика Леа. - Онзи Миро? Дето преди няколко години беше във Варна и превеждахте на онази фирма?

- Да – потвърдих аз. - Този Миро.

- Не знаех, че е толкова добър и в програмирането – учуди се Леа.

- И аз не знаех – казах аз. - Какво ли още ще научим!

- Да – съгласи се Леа. - През последните дни научих толкова неща, че свят ми се завива, като си помисля. Какво ни се случи и какво видяхме, само ние си знаем!

- Да – въздъгнах аз. - Иначе щеше да е скучно. Всеки ден едно и също. Преводи, уроци и пак преводи, уроци.

- И то какви преводи! - възкликна Леа. - Хвани единия, че удари другия. Постоянно ми идват неграмотни текстове. Официални документи са пълни с правописни грешки и неправилни изречения. В юридически документи е пълно с логически грешки, освен граматическите и правописните. В научни трудове е пълно с псевдонаучни изводи и твърдения. Сякаш са курсови работи на лоши студенти. Медицинските текстове са се превърнали в реклама на лекарства. Не можеш да научиш нищо полезно. Повтарят като папагали едно и също, а болните не се

оправят, защото излиза, че не спазвали точно указанията им. И какви указания? Пак реклама. Не знам кой получава свестните преводи, но от двайсет години си блъскам главата с все по-големи глупости.

- Спокойно – опитах се да я окуража аз, - глупостите ще намалеят, след като спрем да се занимаваме с Консулски отдел.

- Те да са ти възлагали някакви преводи? - попита Леа.

- Не – отговорих аз. - За двайсет години нито един. А в договора пише, че ми възлагали официални преводи. Всъщност възлагали са ми ги клиентите.

- Но си прав за едно – каза Леа. - Няма да треперим, дали няма да ни върнат някой превод, защото не бил оформен, както те искали. Дали не сме оставили четиринайсет и половина, вместо петнайсет сантиметра празно място? Дали не съм застъпила с печата половин милиметър от подписа си? Дали не съм забравила да напиша в декларацията си второто си име? И какво ли не още.

- Интересно ми е, дали сега някой ще се опита да легализира документи от Хронда и Алтре Мунс – засмях се аз. - Няма преводачи от техните езици, още по-малко такива, които да отговарят на изискванията на Консулския отдел.

- Това е нов бизнес – каза Леа. - Преводи от и на извънземни езици. Каква ли квалификация ще признават?

- Междупланетни тестове – предположих аз. - Само че още няма списък на езиците и тестовете.

- Може би, първо ще се установят дипломатически отношения – каза Леа.

- Не знам как ще бъде – отвърнах аз, - но

търговските отношения процъфтяват. Много извънземни фирми имали клонове и офиси на Земята.

- Кой ти каза? - попита Леа.

- Физор Апс – отговорих аз.

- Кой? - не разбра Леа.

- Физор Апс – повторих аз. - Тя е влечугоподобна, но бившият ѝ мъж говорел старохърватски. Затова и тя го говори и можах да се разбера с нея.

- Бившият ѝ мъж човек ли е бил? - поинтересува се Леа.

- Да – потвърдих аз. - Синът на госпожа Хронхра.

- Синът на госпожа Хронхра бил женен за влечугоподобна? - извика Леа.

- Че какво чудно? - попитах аз. - Тя си е съвсем нормална. Има си всичко...

- Чакай, чакай – прекъсна ме Леа, - ти да не искаш да кажеш, че я харесваш?

- Спокойно де – засмях се аз, - да не би да ревнуваш?

- Знам ли? - засмя се и тя.

- Може и да те запозная с нея – казах аз. - Утре тя ще дойде с нас в Хронда.

- И тя ли ще идва в Хронда? - учуди се Леа.

- Да – потвърдих аз. - Тя ще кара заедно с Адон совалката.

- Ох – въздъхна Леа, - наистина, какво ли още ще видя!

- Добре дошла в бъдещето! - казах аз. - Но, хайде да си лягам, защото нощес не съм спал.

